

РЕШЕНИЕ

№ 1306

гр. София, 25.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 31.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12824** по описа за **2019** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на 04 РУ - СДВР, срещу съдебно решение (без номер) от 15.05.2019 г. (дата от проведено открито съдебно заседание), по НАХД. № 8176/ 2018 г. на Софийски районен съд (СРС), НО, 23 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 1/ 01.03.2018 г., издадено от началник на 04 РУ-СДВР, с което на г- н Г. Т. Т., ЕГН [ЕГН], на основание чл. 257, ал. 1 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР) е наложено административно наказание „глоба” в размер на 300 (триста) лева, за нарушение на чл. 64 от ЗМВР.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради допуснатото нарушение на материалния закон. Касаторът счита, че правната квалификация на нарушението правилно е определена от АНО и наказаното лице не е било затруднено да разбере за какво точно нарушение е наказано. Моли съда, да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да потвърди НП.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява. Ответникът Г. Т. Т. се представлява от адв. Г., който оспорва касационната жалба и моли за оставяне в сила решението на СРС. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 37 от Закона за адвокатурата, в минимален размер.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

След като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, XXI касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

В атакуваното решение първоинстанционният съд е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. Приел е за установено, че на 04.12.2017 г. около 01:00 часа, г – н Т. е бил откаран с автомобил на Спешна помощ в спешен кабинет по токсикология към ВМА, защото преди това е бил открит на улицата под един автомобил в нетрезво и безпомощно състояние от служител на 04. РУ – СДВР. В коридора на лечебното заведение г – н Т. е започнал да буйства, обърнал носилката на която бил поставен и отправял нецензурни думи към наличния персонал. Във връзка с поведението на г – н Т. е получен сигнал и в лечебното заведение е бил изпратен екип на 04 РУ – СДВР. Към момента на пристигане на екипа на полицията, в лечебното заведение е буйствал и не е представил документи за самоличност, което наложило лицето да бъде задържано и отведено в сградата на 04 РУ – СДВР, където неговата самоличност била установена.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, връчен на същата дата, въз основа на който е издадено процесното НП.

При правилно установена фактическа обстановка, съдът е извел неправилни правни изводи, че в нарушение на чл. 42 и 57 от ЗАНН, в АУАН и НП, доколкото не е описана коректно законовата разпоредба, която е била нарушена, което е довело до ограничаване на правото на защита на санкционираното лице.

Противно на приетото от СРС, настоящият съдебен състав намира, че при съставяне на АУАН са спазени изискванията на чл. 42 ЗАНН, а при издаване на атакуваното НП – тези на чл. 57 ЗАНН. В конкретния случай, както в АУАН, така и в НП, се съдържа точно и ясно описание на нарушението, същото е описано както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Тези обстоятелства са напълно достатъчни за нарушителя да организира адекватно и да упражни правото си на защита, което е и сторено от него.

Посочената като нарушена разпоредба на чл.64 от ЗМВР безспорно съдържа седем алинеи, но от словесното описание на нарушението, става ясно, че се касае за нарушение по чл.64, ал. 2 от ЗМВР, която единствено третира разпореждания, дадени по този начин. Не е налице неяснота относно естеството на нарушението. Според чл.64, ал.2 от ЗМВР при невъзможност да се издадат писмено разпорежданията полицейските органи могат да издават устно или чрез действия, чийто смисъл е разбираем за лицата, за които се отнасят. Фактическото описание съответства на квалификацията по ал.2 и не поставя в невъзможност лицето да разбере отговорността

за какво нарушение му е вменена. Фактически, осъщественото нарушение чрез словесното му описание е подведено под разпоредбата на чл.64, ал. 2 от ЗМВР. Както в АУАН, така и в НП изрично е посочено, че г – н Т. не е изпълнил устно отправени полицейски нареждания и по този начин е нарушил чл. 64 от ЗМВР.

Във връзка с посоченото, съдът приема, че допуснатата непълнота не представлява съществено нарушение от процесуално естество, което да води до ограничаване правото на защита на санкционирания субект.

В конкретния случай безспорно е установено извършването на нарушението, самоличността на нарушителя и неговата вина, поради което и съгл. чл.53 ЗАНН е издадено НП.

Настоящият състав на АССГ счита, че нарушението не е маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. С оглед характера на обществените отношения, които се регулират от ЗМВР, умишленото неизпълнение на разпореждане на полицейски орган разкрива висока степен на обществена опасност и не би могло да се третира като маловажно нарушение. По отношение размерът на наложената глоба, който е близък до минималния по чл. 257, ал. 1 ЗМВР, също е съответен на извършеното деяние. Предвид факта, че се касае за многократно отправено устно разпореждане, т.е. нееднократно е дадена възможност на Г. Т. да го изпълни, което той не е сторил.

По така изложените съображения, решението на първоинстанционния съд следва да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което да се потвърди процесното наказателно постановление.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение (без номер) от 15.05.2019 г. (дата от проведено открито съдебно заседание), по НАХД. № 8176/ 2018 г. на СРС, НО, 23 с-в, и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА НП № 1/01.03.2018 г., издадено от началник на 04 РУ- СДВР.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДЕСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.